

Voor de kennis die jij aan de mensheid gaf en hetgeen wat jij terugkreeg van hen die jou volgden tijdens je aardse fysieke bestaan. Een geste van diegenen die jou na je dood blijven adoreren om de erfenis die jij voor de mensheid achterliet.

Hero

Daar zat Hero dan met zijn vrouw. Na een lange wandeling door het Veluwe landschap vond hij dan uiteindelijk met haar deze herberg. Vermoeid als hij was zat hij nog bij te komen van een wandeling die hij eigenlijk nooit met haar had willen maken. Alles wat hier aan interieur stond ademde uit of ze in de zeventiende eeuw waren beland. Zijn telefoon had hier geen bereik, die van haar ook niet op een of andere manier.

Hero keek zijn vrouw indringend aan. Hij had het allang willen zeggen maar onderweg hierheen was hij er nog niet aan toegekomen op een of andere manier, maar nu hij hier zat, brand het in hem, hetgeen wat hij wilde zeggen tegen haar moest eruit. Op een ernstige toon zegt hij tegen haar: ‘Luister Sonja, ik hou niet van een confrontatie, maar..., brak de relatie op jouw nadrukkelijke aandringen open’

Na dit te hebben gezegd, zuchtte hij even. Het was eruit. Eindelijk was het eruit wat hij allang had willen zeggen tegen haar.

Ze keek hem alleen maar bedroeft aan. Niet zo gek, dacht hij. Dit was de reactie die ik kon verwachten van haar, ik ken haar al veel langer dan vandaag.

‘Trouw zijn, kon je niet meer trouw zijn. In het achtste jaar van ons samen zijn, trouwde we, maar na een halfjaar liep ik al bij je weg’, zei met een bedroefde toon in haar stem tegen hem.

Ja dat wist hij als de dag vandaag nog, die bewuste dag dat hij terugkwam van het werk en zij er niet was, dat hij dacht ze bij een vriendin was, maar toen het tegen middernacht liep en ze nog steeds niet thuis was gekomen, ging hij maar es rondbellen om er uiteindelijk achter te komen dat zij bij geen enkele van haar vriendinnen bleek te zijn geweest. De paniek en de angst die hem toen omarmde hij voelde het weer als de dag van toen. Nog steeds hierover kwaad zijnde kijkt hij haar fel aan.

Er heerste even een stilte tussen hun tweeën geen twee zei wat tegen elkaar. Hij wilde even niets meer zeggen, want die dag dat ze hem dat aandeed zat hem net als toen flink dwars. Meer dan dwars zelfs.

Na een korte stilte zegt Sonja heel indringend tegen hem: ‘Ik pleegde een nacht daarvoor verraad aan je loyaliteit’, na dit te hebben gezegd, zag hij dat ze hem alleen maar dromerig aankeek. Voor even kreeg hij het gevoel dat ze met genoeg aan die bewuste dag dat ze hem dat aandeed terugdacht’

‘En vond een paar uur heilzaam geluk in de armen van een ander’, zei ze gelijk zonder enig gêne erachter aan.

Hero ontplofte zowat toen ze dit tegen hem had gezegd. De stoom kwam nog net niet uit zijn oren, maar het scheelde niet veel. Hoe durft ze. Dacht hij gelijk. Hij kon er wel wat aan doen. Juist nu moest ze hem hiermee tergen, hem hiermee jaloers maken. Nog kwader dan dat hij al was keek hij haar alleen maar aan en zegt met ingehouden woede tegen haar: ‘Fijn, dat je mij daar nog even aan herinnert’

Sonja keek hem alleen maar ernstig aan. Ja hij wist het. Ze meende het, zo’n trut was het ook nog wel. Ze keek hem alleen maar indringend aan en op een ernstige toon zegt ze tegen hem: ‘Iets wat ik in al die tijden van samen zijn met jou miste, deed mij die daad begaan’

Mismoedig als hij nu was door hetgeen hij net van haar hoorde liet hij zijn hoofd zakken. Voor even voelde hij zich geen man meer, geen echte man meer, de echte man die hij wilde zijn voor alles en iedereen was vooreven verdwenen. Het enige wat hij nog deed was met een bierviltje spelen. Maar ook dat kon hem niet rustig krijgen. Hij haalde even diep adem en met ingehouden woede zegt hij gelijk tegen haar: ‘Ik heb het gehad, “helemaal”, gehad!’

Sonja keek hem alleen maar geschrokken aan. Hij wist het hij had er even uit het veld geblazen, dit had ze niet verwacht. Doorpakken, dat was het enige wat hij dacht, gelijk zegt hij met een indringende blik in zijn ogen tegen haar: ‘Wil het niet meer. De deur die open was, sluit ik weer, gooi een slot op de deur, en ik doe de deur nooit meer voor een ander open!’

Ze reageerde gelijk geschrokken ‘Nee...nee’, dat was het enige wat ze nog kon uitbrengen.

Hero kijkt haar alleen maar pijnlijk aan ‘Wat, nee?’

Ze kijkt hem alleen maar kwaad aan en balt zichtbaar haar vuisten van woede, waarna ze met ingehouden woede op een sissende toon tegen hem zegt: ‘Dat... wil ik... niet!’

Hero komt gelijk dreigend met een hele kwade blik op zijn gezicht wat dichterbij haar toe en vraagt dan met ingehouden woede aan haar ‘Wat wil je niet?’

Sonja kijkt hem alleen maar kwader dan daarvoor aan en buigt haar hoofd ook wat meer naar hem toe. Waarna ze keihard met haar vuist op tafel slaat en woest naar hem kijkt: ‘Die deur doe jij niet dicht, die blijft netjes open!’

Hero lacht haar alleen nog maar uit en zegt dan heel cynisch tegen haar: 'Ik dacht het niet, Sonja de Ponja'

Ze grijpt opeens zijn rechterhand vast met haar twee handen en zegt dan op een smekende toon tegen hem: 'Dan verzand ik... laat... me niet... verzanden, Hero'

'Dan verzand je maar, en nu is het klaar!'

Richelle

Ze hadden zich een dagje Veluwe aangedaan. Stadse mensen waren ze allebei van naturen. Stadse mensen die voor even verlangde naar de schoonheid van de natuur in een omgeving die ze beide niet kende. Hun auto hadden ze ergens maar geparkeerd hier vlakbij. Ze voelde zich allebei verdwaalt, verdwaalt in een natuurlandschap dat ze beide nog niet kende. Hongerig als ze waren geworden van de rit vanuit de grote stad naar deze plek hielden ze hier halt omdat ze deze herberg zo authentiek vonden. Het had, naar de mening van Ferdinand de eeuwen doorstaan. En nu ze zo binnenkwamen lopen en zagen dat het ook van binnen net authentiek eruitzag als erbuiten, zochten ze gelijk een plaats. Richelle zag dat er ook al een ander stel zat. Jong net als zij, en misschien ook net zo jong van geest als zij, dacht ze ondeugend. Gelijk ging ze zitten aan een tafeltje net achter hen.

‘Schat, wat hou ik toch zielsveel van je’, was het eerste wat Ferdinand tegen haar zei toen hij tegenover haar ging zitten aan de tweepersoons tafel. Hij keek haar hierbij aan met een verliefde blik die haar gelijk deed terugdenken aan het begin van hun relatie toen ze net wat met elkaar hadden. De blik in zijn ogen gaf haar het gevoel dat die wittebrood weken van de verliefdheid nooit meer waren overgegaan bij hem. En dat was iets waar zij zeer gelukkig mee was.

Ze glimlachte even naar hem en pakte gelijk liefelijk zijn hand vast. ‘Weet ik. Daarom doe ik het ook, speciaal en specifiek, alleen maar, voor jou....’, nadat ze dit tegen hem had gezegd keek ze hem heel indringend aan en fluisterde heel zachtjes naar hem ‘...doe ik het!’

Een glimlach van blijdschap verscheen nu op zijn gezicht. Het was een glimlach die bijna aandeed als kinderlijke blijheid, een lach van een kind dat dan eindelijk het cadeau had gekregen dat hij altijd al wilde hebben. Die blik maakte haar alleen maar nog blijer dan dat ze nu al was. Die blik was voor haar onbetaalbaar, voor die blik bij hem deed ze het allemaal.

‘Richelle, jij doet me opleven, door dit... slaapt onze relatie niet in, maar... is hij er alleen maar bruizender op geworden!’

De woorden van hem deden haar smelten, de woorden maakten haar ook weer intens verliefd op hem. Deden haar beseffen dat hij de man van haar leven was. Vooreven had

ze geen eens door dat ze hier niet alleen zaten, dat er net voor hen een ander stel zat. Het was net alsof ze er niet meer waren, het was alsof ze nu alleen nog maar met hem zat.

‘Zo heerlijk... om je dan “zo” te zien genieten met een ander, Ferdinand’, fluisterde ze met een verliefde blik in haar ogen naar hem.

Gelijk greep hij haar rechterhand vast en keek haar hierbij heel intens verliefd in haar ogen. ‘De ruimte, je geeft me daarvoor ook de ruimte. Heel veel anderen, zouden mij die ruimte allang hebben afgepakt’, fluisterde hij nu naar haar. Maar jij niet, jij bent de eerste... die mij die ruimte biedt!’ Nadat hij dat had gezegd trok hij haar hand naar zich toe en kuste hij haar hand.

Dit wat hij nu deed, deed haar helemaal smelten net als die eerste keer, de eerste keer dat ze hem zoende omdat hij haar liefelijk in die kroeg waar ze toen waren haar op het voorhoofd zoende. Die zoen op die plek, was het startschot voor een zoenpartij die geen einde meer leek te kennen. Net als toen reikte ze haar hoofd naar hem toe en kuste zij hem liefelijk op zijn mond. ‘Een “echte” vrouw, weet; hoe ze haar geliefde moet bekoren’, fluisterde ze hem daarna met een glimlach op het gezicht in het oor

De reactie hierop van hem verbaasde haar even. De blik van verbazing hierover bij hem deed haar even in vertwijfeling staan. Hij zei niets tegen haar, zat haar alleen maar zwijgend met een voor haar onzekere blik op zijn gezicht aan te kijken. Na een korte stilte van zijn kant, een stilte die haast wel pijnlijk voor haar te noemen is. Zegt hij met een onzekere ondertoon in zijn stem tegen haar: ‘Je doet het toch niet alleen voor mij?’

De vragende blik in zijn ogen die hij hierbij had, een blik die wel om bevestiging leek te vragen of ze het echt wel allemaal zo leuk vond deed haar beseffen dat dit nu eenmaal bij hem hoorde die onzekerheid bij hem zo nu en dan. Waar die onzekerheid bij hem vandaan kwam wist ze niet. Had ze altijd maar als normaal bevonden, als iets dat bij hem hoorde. Ze glimlachte alleen maar flauwtjes naar hem en zegt heel resoluut tegen hem: ‘Nee, ook voor mezelf!’ Ze keek hem hierbij heel indringend in de ogen om aan hem te laten merken dat zij dit ook wilde, dat zij dit altijd had gewild, dat zij dit altijd had gezocht bij een man als ze daar een relatie mee had. Anderen konden het niet aan haar geven, hij wel, hij was de enige die dat wel aan haar kon geven.

Ze zag hoe hij nu met een blik van opluchting haar aankeek.

‘Gelukkig’, zei hij gelijk tegen haar. ‘Dan bekoren wij elkander tenminste in liefdevolle harmonie!’

Gelijk komt ze wat dichterbij met haar hoofd naar hem toe en zegt gelijk op een liefelijke fluisterton tegen hem, terwijl ze hem verliefd in de ogen aankijkt: ‘Ja, op deze manier bewijzen we elkanders liefde voor elkaar’

Rick

Vermoeid was hij, zoals elke dag was hij vermoeid, geestelijk. Hij wilde er niet aan toegeven maar geestelijk zat hij er doorheen. Al tijden zat hij er geestelijk doorheen. Hij wist het. Naamloos was hij, ook al had hij een naam, door de tijden heen heeft hij vele namen gekend, noodgedwongen. Deze plek het trok hem als een magneet aan. Hij wist even niet meer waar hij was, ja ergens in het Veluwe gebied, maar daar hield de kennis ten aanzien het weten waar te zijn wel bij hem op.

Gek, dacht hij, terwijl hij de deur opende van de herberg die hem zo trok op een of andere manier. Waarom trekt mij deze plek zo, wat is het met dit gebouw dat misschien wel eeuwen oud is. Zou dat het zijn dat mij zo trekt om naar binnen te gaan? Even stond hij stil. Kijkt wat in het rond. Vier mensen, telde hij snel. Twee mannen en twee vrouwen. Het moeten wel stellen zijn. Hij gaf geen acht aan de mensen die er zaten. Waarom zou hij acht geven aan mensen die misschien wel alleen maar met henzelf bezig zijn, bedacht hij zich heel koel en zakelijk. Mensen, dacht hij.

Gelijk moest hij terugdenken aan het moment van toen, het moment dat hij voor de laatste keer goed werd geraakt. Hij wende gelijk zijn hoofd naar de lucht. ‘Was het de waanzin van het moment wat ik mijn ex aandeed, was het een stil aanwakkerend verlangen in mij naar meer, wat ons toen de das om deed?’ Fluisterde hij heel zachtjes met enig drama in zijn stem. Deze vraag, hoelang had hij hier nu al niet over lopen tobben. Misschien wel heel lang, te lang zelfs.

Dan realiseert hij dat hij niet alleen is hier. Dat er ook anderen zijn. Geschrokken keek hij gelijk op en om zich heen. Maar de mensen die aan de tafeltjes voor hem en naast zitten hebben zichtbaar geen oog voor hem.

Gelukkig verzucht hij. De wetenschap dat niemand de door hem gestelde vraag had gehoord, deed hem even een zucht van opluchting in hem opleven. Niemand hoeft het te weten. Geheimen dienen geheim te zijn voor degene die de kennis van het antwoord erop niet bezitten. Dacht hij alleen maar.

Sonja

Ze had een raar gevoel overgehouden aan hetgeen Hero net aan haar had gezegd. Ze voelde zich niet goed, een vreemd gevoel dat ze niet kon beschrijven overheerste haar hele lichaam en geest. Ze wist niet wat het was. Had totaal geen idee wat het ook zou kunnen zijn dat haar zo deed voelen.

In de verte zag ze de ober aankomen met de bestelling waarop zij en haar man nu al tijdje op zaten te wachten. Misschien zouden een paar slokken wijn mij goed doen, dacht ze gelijk. Naarmate ze de ober dichterbij zag komen des te meer kreeg ze het gevoel dat ze man ergens van kende. Maar waarvan? Gelijk groef ze in haar geheugen, de vraag en het gezicht van de man nam haar gelijk geestelijk in bezit. Ze kon aan niets anders meer denken. Was het toen, die avond? Ze wist niet waarom het in haar hoofd schoot die vraag. Maar die avond, die bewuste avond, steeds meer begon die avond een rol te spelen in haar geest.

‘Alstublieft’, de woorden van de ober haalde haar vooreven uit de gedachte aan toen. Heel even maar. Ze zag het glas dat hij had ingeschonken voor haar staan. Gelijk kijkt ze de man goed aan. De blik op zijn gezicht, het moment dat hij naar haar terugkeek. Het maakte iets in haar los. Ze kon zich niet meer inhouden. ‘Dank u’, zei ze nog enigszins zo zakelijk mogelijk tegen hem. Doe ik daar wel goed aan? Dacht ze gelijk. De nieuwsgierigheid naar hem begon de overhand bij haar te krijgen. Ze kijkt hem nog even heel goed aan en zegt gelijk zonder enig gêne tegen hem: ‘Nu ik zo naar uw kijk, reist in mij een vraag naar boven’

De man kijkt haar gelijk geschrokken aan. Maar die blik van schrik bij hem dat deerde haar niet. Dat, dacht ze gelijk, zou alleen maar kunnen wijzen naar mijn gelijk. Gelijk zegt ze erachteraan: ‘Een vraag die ik...nu ik zo naar u kijk...ik u gewoon moet stellen’, ze viel even stil. Slikte even, want hetgeen ze aan hem wilde vragen lag zeer precair. Na een korte stilte van haar kant zegt ze op een ongeduldige toon: ‘Het brand me op de lippen. Het is niet meer normaal...maar’ wederom zwijgt ze even. Ze slikte even, ze moest het weten, dat was het enige wat bij haar telde. Na een korte stilte van haar kant vraagt ze direct op de man aan hem: ‘Ken ik u ergens van?’

De ober kijkt haar alleen maar verbaast aan na deze vraag van haar. De blik in zijn ogen zij wist niet wat ze moest zeggen tegen hem. Voor even schaamde zij zich om het feit dat ze het aan hem vroeg. Gelijk wende zij haar hoofd naar haar man, die haar ook verbaast zat aan te kijken.

Nee, dacht ze gelijk. Dat kan niet. Het moet hem zijn, het kan niet anders, dat het hem moet zijn. Gelijk stond ze op en greep de man vast. Geschrokken kijkt de ober haar nu alleen maar aan. Speel niet de onwetende, dacht ze nu alleen maar, mij hou je niet voor de gek. Gelijk zegt ze in de overtuiging dat ze gelijk heeft tegen hem: ‘Uw stem, hij komt zo bekend voor, is niet meer normaal, maar uw stem, de manier waarop uw wat zegt, doet me sidderen van lust.... Pure...lust...wil u terplekke hier verwennen’

Ze had het nog geen eens tegen hem gezegd en gelijk grijpt ze naar het mes dat op tafel lag en tussen een servetje was gewikkeld. Ze drukte het vlijmscherpe mes tegen de keel van de man die haar hierdoor nog angstiger dan ervoor haar staat aan te kijken. Op zijn voorhoofd kon ze al de eerste druppeltjes angstzweet onwaren.

Op de achtergrond hoorde ze alleen maar geschrokken reacties van de andere mensen die hier aanwezig waren.

‘Sonja, is Asmodeus de engel van waanzinnige razernij en even zo krankzinnige lust in jouw gevlogen?’ Schreeuwde Hero haar opeens geschrokken toe.

‘Mevrouw, mevrouw, alstublieft’, fluisterde ober angstig tegen haar.

Zijn angst deed haar niets, ze voelde zich steeds geiler worden, de macht die ze nu bezat zorgde ervoor dat ze nu in deze staat verkeerde. ‘Wil je erogene zones met de punt van dit mes ontdekken, ze vinden, aanraken, en je daarmee in opperste staat van opwinding brengen...in een dusdanige staat brengen’ zei ze in een staat van totale opgewondenheid. Ja dat wilde ze, hier verlangde ze naar, ze kon nu aan niets anders meer denken dan daaraan. ‘Dat je gewoon verlangd... om het blad van dit mes te zoenen...af te likken... met je geile tong’, zei ze met een intense blik van geilheid er gelijk bij.

‘Geef u al mijn geld, maar wat u van mij verlangt..., is niet mijn stijl!’, Zei de man alleen maar angstig tegen haar terug.

Hetgeen wat hij nu had gezegd kwam als een schok bij haar binnen. Stilgevallen hiervan kijkt ze hem alleen maar aan. Automatisch liet ze het mes op de grond vallen. ‘Sorry, vergeef mij. De waanzin is in mij gedreven. De gedachte dat de open huwelijks deur op slot gaat, deed me deze daad van pure lust bedrijven’, zei ze gelijk met een bedroefde toon in haar stem

Ober kijkt haar alleen maar gepikeerd aan ‘Ik vergeef het u’, zei hij gelijk met een cynische ondertoon in zijn stem tegen haar terug. ‘Succes met de voortgang van uw pracht huwelijk’, zei hij er gelijk bij terwijl hij haar heel ernstig in de ogen aankijkt. Even is hij stil, haalt hij diep adem en zegt dan heel ernstig tegen haar: ‘Maar... persoonlijk..., vind ik u een afschuwelijk mens!’ Na dit te hebben gezegd keert hij haar de rug en loopt bij haar vandaan.

Met de schaamte in haar lichaam kijkt ze Hero alleen maar aan, ze ging weer zitten maar durfde voor even niets meer te zeggen tegen hem. Het enige wat ze nu nog voelde was, dat alle ogen van degene die hier aanwezig waren op haar waren gericht.

Ferdinand

Hij wist even niet wat hij daarnet had mogen aanschouwen als ooggetuigen. Dit had hij nog nooit meegemaakt. Zijn hart klopte nou vele malen harder dan dat het normaal deed. Hij richtte zijn blik op zijn vrouw. Al gauw zag hij dat Richelle met een geschrokken blik op haar gezicht naar hem keek. Ook bij haar zat de schrik er goed in ‘Zag jij die vrouw, zag jij die wanhoopsdaad?’ Vroeg ze met een ondertoon in haar stem die er duidelijk op wees dat ze diep geschrokken was van hetgeen ze net hadden aanschouwt, onvrijwillig.

Hij knikte alleen maar naar haar. Hij kon er alleen maar naar gissen, maar toen ze binnenkwamen hoorde hij een flard van het gesprek dat die vrouw had met haar partner. Misschien, dacht hij, ligt daar het motief van deze daad. Hij wist het dan wel niet zeker, maar toch, het zou zo kunnen zijn dat “dat” het was. ‘Het sluiten van de deur, de angst voor de hernieuwde sleur, dreef haar tot die diepzwarte daad’, zei hij na een korte stilte een beetje zenuwachtig tegen haar.

Zijn vrouw keek hem alleen maar zwijgend aan. Ze wist duidelijk niet wat ze hierop moest zeggen tegen hem. Hij wist het ook niet, sterker nog, hij wist geen eens of dit wel het motief was om tot die donkere daad over te gaan.

In een oogwenk kijkt hij naar de vrouw die nu in een gekrompen van schaamte tegenover haar partner zat, aan zijn mimiek kon hij overduidelijk zien dat de man van haar niet wist wat hij ermee aan moest.

Arme man, dacht hij alleen maar. Ook al kende hij hem niet, hij had het met hem te doen. Vreselijk, dacht hij alleen maar. Hij was maar al te blij dat zijn Richelle nooit tot een dergelijke donkere actie zou overgaan als zij die daar zat.

Zwijgend keek hij Richelle alleen maar

Ook zij zweeg, wist overduidelijk niet wat ze nog moest zeggen tegen hem. Maar een ding was hem wel duidelijk, erg lekker zat ze hier niet meer.

Charlotte

Eindelijk had ze dan een rustpunt gevonden, een plek om de batterij weer op te laden zodat ze daarna weer verder kon trekken. Althans dat was ze van plan, maar ze wist maar al te goed dat alle plannen aan verandering onderhevig zijn als de omstandigheden er de gelegenheid toe geven. Ze voelde zich voor het eerst sinds een tijdje weer vrolijk, kon het leven weer aan.

Ze deed de deur open van de horecagelegenheid die haar nog nooit eerder was opgevallen, als ze hier aan de wandel was.

Eenmaal de deur door gelopen en na wat rondkijken werd ze overvallen door een gevoel, een raar gevoel, een gevoel dat haar zei dat hier iets was voorgevallen, iets wat eigenlijk niet door de haak kon.

Ze zocht een plek en ging zitten. Ze kijkt nog even goed in het rond, recht voor haar ziet ze een stel zitten waarvan de vrouw de man aankeek met een blik op haar gezicht die bol stond van schaamte. Achter hen zit ook een stel, die keken elkaar alleen maar stilzwijgend aan. En dan ietsjes daarvan in het midden net een tafeltje tussenin naast die stellen, die man, die vreemde maar voor haar toch wel erg knap uitziende man, die daar voor alsnog alleen zit.

‘Wat een bedrukte sfeer, buiten o zo lekker weer, maar nu ik hierbinnen ben, verzink ik weer, in een o zo inktzwarte sfeer’, ze schrik er zelf van wat ze nu net had gezegd. Op een of andere manier moest het eruit bij haar. Ja ze wist het van haar zelf, ze was een flapuit, maar zo’n flapuit, dat ze dit hier zou zeggen, nee dat had zij van haarzelf nooit verwacht.

‘Er is wat voorgevallen hier, iets zwarts van kleur’, zei de man die haar zo aantrok nu gelijk tegen haar op een zakelijke toon. Ook al was het een zakelijke toon waarop hij tegen haar zei, toch had hij iets over zich dat haar naar hem toetrok al een magneet; geen glimlach of iets anders dat wees dat hij interesse in haar had, maar iets dat haar toch deed besluiten om de stoute schoenen na zolang tijd weer aan te trekken om daarna spontaan op hem af te stappen voor een praatje en misschien dan wel of niet iets meer.

Ze knikte gelijk terug naar hem als teken dat ze het begreep, ook al was dat niet het geval, maar ze knikte en stond daarna gelijk spontaan op en liep op hem af en schoof ongevraagd bij hem aan tafel. Ze wist niet precies goed waarom ze het deed, maar ze

wilde koste wat kost bij hem zitten. Ze hield het er maar op dat het de magneet die voor haar en voor hem onzichtbaar was het haar liet doen. Nieuwsgierig als ze alleen maar was om meer te horen van hetgeen er was gebeurd vraagt ze gelijk aan hem: ‘Was het een daad gericht uit pure agressie?’

De man slikte even. De directe vraag sloeg hem letterlijk uit het veld. Na een korte stilte zegt hij alleen maar heel kortaf tegen haar: ‘Onmacht...meer kan ik niet zeggen’

Hij weet meer! Dacht ze gelijk. Zijn antwoord dat zo kortaf was zei veel meer dan hij uiteindelijk had willen verraden aan haar. Doorvragen, dacht ze nu alleen maar, doorvragen. ‘Je weet dus meer!’ Na dit te hebben gezegd kijkt ze hem alleen maar indringend aan. Ze wilde een antwoord waarom er hier een sfeer heerste die eigenlijk ook al was ze hier nog nooit eerder geweest, niet hoorde te heersen.

De man knikt alleen maar stoïcijns bevestigend naar haar maar zei voor de rest niets tegen haar.

Zwijgzaam typetje, dacht ze gelijk. Wederom kijkt ze hem heel nieuwsgierig aan en brutaal als zij zich nu voelde vraagt ze gelijk aan hem: ‘Ben jij altijd zo zwijgzaam?’

‘Eerder discreet’, antwoordde de man resoluut

Ze wilde niet opgeven, de nieuwsgierigheid naar deze man bleef het maar winnen van het gezonde verstand dat zei, dat ze het hier maar bij moest laten zitten. ‘Bent u een man van vele geheimen?’

Man knikt weer alleen maar stoïcijns naar haar terug en kijkt haar met een indringende blik in zijn ogen alleen maar zwijgzaam aan. Ook zij ging hem nu gelijk indringend in de ogen aankijken. Waarom ze dat deed, dat wist ze niet, ja die magneet, dacht ze alleen maar, het is die magneet. Opeens zegt ze heel direct tegen hem: ‘Dingen die het daglicht niet mogen zien, belanden bij u zeker in de doofpot?’

Man knikt alleen maar weer terug en op het moment dat zij zich maar tevredenstelde met dit niet veel zeggende antwoord van hem, zegt hij opeens uit het niets tegen haar: ‘Vele geheimen neem ik mee naar mijn graf. Onderhand, is het weten van dat soort dingen voor mij een straf!’

Overheid, hij werkt voor de overheid, dat verklaart zijn veelal zwijgende houding van hem, dacht ze gelijk.

‘Ben meer van de openheid, ik haat onze stiekeme overheid met al hun schaduw politiek in die achterafkamertjes. Al die geheimen, al dat stiekeme gedoe...’, zei ze gelijk

resoluut tegen hem terug. Nu er toch eentje voor haar zat, zou die het gelijk ook weten ook, dacht ze gelijk strijdvaardig. De man glimlachte alleen zichtbaar naar haar. Gelijk boog ze haar hoofd iets meer naar hem toe en zegt dan heel enthousiast tegen hem ‘...weet niet waarom ik nu die drang heb. Maar zal ik u een geheimpje verklappen?’

Het werd haar gelijk duidelijk dat hij dit niet leuk vond, want gelijk keek de man met een moedeloze blik op zijn gezicht omhoog. ‘Nog een geheim...’, zei hij met een heel dramatisch overkomende ondertoon in zijn stem. ‘Wel ja, dat kan er ook nog wel bij!’

Ze moest er alleen maar om lachen, het theater dat hij ervan maakte doet haar nog meer naar hem toebuigen richting zijn oor. Ze fluisterde hem wat in het oor. Maar al bij de eerste woorden hoorde ze hem al heel zachtjes zeggen: ‘O, nee’

Hero

Hij wist even niet meer wat hij moest denken van zijn vrouw. Hij wist zelfs geen eens hoe hij zich moest voelen in deze situatie, na deze hele enge scène uit een nog engere film waarin hij opeens in terecht was gekomen door haar. Met een ernstige blik op zijn gezicht kijkt hij haar alleen maar aan. Sonja kijkt hem alleen maar met een blik van bedroefdheid aan. Toen ze bemerkte dat hij haar met een heel ernstige blik zat aan te kijken wende zij haar hoofd van hem weg en kijkt bedroeft naar het gedeelte waar niemand, maar dan ook niemand zat.

‘Ben diep beschaamd, wie heeft dit je geleerd?’

Ze gaf hem hierop geen antwoord, het enige wat ze nu deed was een slokje nemen van de wijn die voor haar stond. Haar zwijgen maakte hem alleen maar nog kwader dan dat hij al op haar was. Hij verlangde een antwoord van haar. Met die beteuterde blik die ze nu op haar gezicht had, nam hij geen genoegen. Uiteindelijk na een lange stilte van haar kant zegt ze tegen hem: ‘Vele mannen wakkerde dit verlangen in mij aan’

‘Over welke mannen, heb jij het?’ Vroeg hij gelijk geschrokken

Sonja keek hem alleen maar ernstig aan en na een korte maar voor hem zeer tergende stilte zegt ze heel timide tegen hem: ‘Ik kan het je niet zeggen wie het waren, het is een geheim. Een... duister...’, wederom zwijgt ze even waarna ze met een ondertoon van diep verlangen tegen hem zegt: ‘...maar o zo zoet, en heerlijk geheim!’

Zit zij mij nu te stangen? Woest als hij nu was slaat hij met zijn vuist op tafel. Toen hij even om zich heen keek zag hij dat alle ogen nu op hem waren gericht. Maar dat stoorde hem niet, op een keiharde toon zegt hij tegen haar: ‘Geen geheimen meer, Sonja. Deze relatie, kent... géén geheimen meer!’

Sonja kijkt hem met een geschrokken blik op haar gezicht alleen maar aan.

‘Welke man, heeft dit in je aangewakkerd?’ Vroeg hij gelijk weer aan haar. Hij moest zich inhouden. Hij stond op ontploffen. Maar hij moest en zou dit weten.

Sonja kijkt hem alleen maar met strak gezicht aan en houdt haar lippen stijf op elkaar. Gelijk komt hij wat dichterbij met zijn hoofd naar haar, hij had het gehad met haar en haar onmogelijke gedrag. Indringend kijkt hij haar in de ogen, hij wilde haar hiermee laten weten dat het bittere ernst bij hem was. ‘Wie o wie van je vele minnaars was het, die de psychopaat in jou heeft aangewakkerd?’

Sonja kijkt hem ernstig aan en zegt na een korte stilte van haar kant heel resoluut
'Bescherm hem, verraad aan jou zijn naam niet!'

Woest dat hij was sloeg hij weer keihard met zijn vuist op tafel, waarna hij haar alleen
maar zwijgend aankijkt.

Richelle

Ze wond zich op. Het stel dat hier ook aanwezig was irriteerde haar mateloos. Het stel stond in haar ogen voor alles waarvoor zij in ieders geval niet meer stond. Terwijl dit stel zat te ruziën over het wel of niet verder gaan in een burgerlijke relatie, had zij dat burgerlijke allang achter zich gelaten. Dat was voor haar een gesloten deur die niet meer openging.

‘Wat een beschamend stel, wat doen ze hier?’ Vroeg ze helemaal uit haar doen zijnde aan haar man.

Ferdinand haalde allen zijn schouders op. Het was voor haar net alsof hij hiermee wilde zeggen dat hij dat ook niet precies begreep. Na een korte stilte zegt hij heel resoluut terug tegen haar: ‘Iets drinken net als wij’

Verbaast als ze was om dit antwoord kijkt ze hem nu aan. Vind hij dit normaal als je in een gelegenheid als deze zit? Dacht ze gelijk.

‘Schat, dit is maar een gewoon een herberg’, zei hij er vervolgens heel nonchalant erachteraan.

Ze keek hem nu nog verbaasder aan dan daarvoor. Ze zouden toch naar een swingersclub gaan deze avond en niet naar een herberg, een doodordinaire herberg waar ook niet gelijkgestemde kwamen. Dat ze vanavond weer naar zo’n club zouden gaan, dat stond haar nog heel goed bij. Beter bij dan dat ze hadden afgesproken om juist in een gelegenheid als deze te gaan zitten voor hun bord met eten en een drankje. ‘Is dit dan geen swingersclub? Ik dacht dat onze afspraak was; dat we alleen maar naar swingerclubs zouden gaan voor onze buiten de deur borrels!’ Zei ze opeens met een heel harde stem waarin de verbazing hierover duidelijk hoorbaar was voor alles en iedereen die hier nu aanwezig is. Ze schrok van haar eigen harde stem. Ze schrok van de gedachte dat iedereen haar had gehoord, dat iedereen het nu zou weten wat voor soort relatie hun tweeën hadden. Ze keek gelijk geschrokken naar de andere aanwezigen die nu allemaal naar haar zaten te staren. Ze werd gelijk overvallen door een gevoel van schaamte. Vol zijnde van schaamte over haar eigen gedrag kijkt ze haar man aan.

Ferdinand staarde haar alleen maar geschrokken aan en kijkt nu net als zij alleen maar in het rond en bemerkte net als zij dat alle ogen van de aanwezigen nu op hem en haar waren gericht. Gelijk richtte hij zijn blik naar haar en zegt met enig verontwaardiging in zijn stem hierover tegen haar: ‘Ben jij gek geworden? Niet iedereen hoeft dit te weten!’

Ze keek hem alleen maar geschrokken aan. De felheid in zijn stem waarmee hij dit tegen haar zei deed haar even schrikken. Ze kende hem alleen maar als een goedaardige man maar als hij zo was, in deze staat, dan was het altijd wel even schrikken.

Stilgevallen kijkt ze hem alleen maar aan.

‘Kijk eens om je heen, kijk eens wat je hebt gedaan, alle aandacht is nu op ons gevestigd!’ Zei hij nu op een bestraffende toon tegen haar

In de verte ziet zij de ober weer verschijnen met hun bestelling, rode wijn van het huis. Alsof er niets aan de hand is zet hij de bestelling voor hen op de tafel neer. ‘Mevrouw, mijnheer. Alstublieft’ Was het enige wat hij tegen hen zei.

Gelijk richtte ze haar blik op de man die hier misschien al heel lang werkte. Hij zou het weten, hij zou haar kunnen helpen met de vraag die nu opeens in haar als een onblusbare brand brandde.

‘Ober’

‘Ja’

‘Kent dit dorp een plek, waar de burgerlijkheid niet weelderig tiert in al zijn monogame facetten. Een plaats, wat is bevrijd van de burgerlijke seksuele moraal?’ Vroeg ze gelijk aan hem.

‘Richelle, alsjeblieft’, schreeuwde Ferdinand haar gelijk geschrokken toe.

Ze zag dat de ober nu alleen maar moest lachen. Opeens boog de man zijn hoofd naar Ferdinand om daarna gelijk heel cynisch tegen hem te zeggen: ‘Jullie koppels, o zo grappig, des te bevrijder jullie denken te zijn, des te meer angstiger... jullie in het echt, voor jullie directe omgeving zijn!’

Woest was ze geworden om deze opmerking van hem, deze act van pure treiterij. Ze kijkt hem alleen nog maar pissig aan, een ding was zeker; geen fooi voor deze man.

Hij leek niet onder de indruk te zijn van haar blik gelijk zegt hij nog cynischer tegen Ferdinand: ‘In die hollen van bevrijding mag iedereen het van elkaar weten, maar daarbuiten, laten jullie dat geluk, liever niet, aan iedereen weten!’

Richelle en Ferdinand kijken de ober hierna alleen maar verbaast aan stilgevallen was ze hiervan, hij was zo brutaal als de beul hemzelf. Voor even wist ze niet wat ze hierop moest zeggen, hoe ze hierop verbaal of non-verbaal op moest reageren. En terwijl zij de man zo aankijkt, zag ze hoe hij hen alleen maar uitlachte

Charlotte

Ze keek de man vreemd aan. Ze wist niet wat ze hiervan moest denken. Dat gedrag dacht ze, dat vreselijke irritante gedrag van de man. Hoe durft hij zo met zijn gasten om te springen, dacht ze gelijk heel kwaad. Ze kon de kwaadheid hierom niet meer voor zich houden. Het moest er gewoon uit. Dit moest gewoon gedeeld worden.

‘Heb je gezien hoe die ober hun de les las’, zei op een verontwaardigde toon tegen de man die haar zo trok op een of andere manier

Gelijk boog de man met zijn hoofd iets meer naar haar toe en fluisterde haar heel resoluut toe: ‘Zij die zo dubbel zijn in hun moraal, verdienen dat nu eenmaal!’

Haar mond viel open. Had ze dit nu goed gehoord. Vond hij dit normaal? Dit was niet meer normaal, eerder asociaal naar haar mening. Naar welke waarden en normen leeft deze man, deze vreemde man die mij toch maar blijft trekken, dacht ze gelijk. Hij trok hiermee iets dat niet normaal was naar het normale, is hij gek?

‘Moet jij nodig zeggen!’ Zei ze fel tegen hem terug. Zo, dacht ze, als hij dit normaal vindt dan zal ik hem even op zijn plek zetten door hem te confronteren met hetgeen hij al eerder aan mij losliet.

De man kijkt haar nu alleen maar raar aan.

‘Ja’, ging ze gelijk verder. ‘Jij, die vele geheimen maskeert, voor je lol verteed, laat verdwijnen in den doofpot’

De man kijkt haar nu alleen maar aan met een bedroefde blik op zijn gezicht. Zo, dacht ze triomfantelijk, jou heb ik.

Maar opeens zegt hij heel pissig tegen haar: ‘Is dat al geen straf genoeg, al dat weten van dingen, die ik geeneens wil weten!’

Ze wist niet wat hij hiermee bedoelde, wat hij eigenlijk allemaal wist. Ze zou het wel willen weten maar de man was zo gesloten als het maar kon en van nature wist ze dat gesloten cocoonen heel moeilijk open te krijgen waren, zelfs smeersel van beste soort werkte bij dat soort cocoonen heel langzaam om uiteindelijk na een lange tijd van wachten en inwerken het gewenste resultaat te krijgen.

Ze kijkt hem alleen maar zwijgend aan. Zal ik het aan hem vragen of niet? Dat was de vraag die nu door haar hoofd heenging. Zal ik hem uitdagen om over een geheim dat hij weet uit de school te klappen of niet en wacht ik daar nog mee en bied ik hem daarvoor eerst maar het nodige smeersel aan?

Ferdinand

Ferdinant zag tot zijn eigen ontsteltenis dat zijn vrouw verontwaardigd als ze nu is naar de ober kijkt. Als ze maar haar mond dicht houdt, geen scène hier, alsjeblieft geen scène, dacht hij alleen maar.

‘Iedereen kijkt naar ons’, zag hij haar verontwaardigd als het maar kon tegen de ober zeggen ‘Zijn jullie hier eigenlijk wel wat gewent, wat voor een tent is dit in hemelsnaam?’ Zei ze er gelijk heel kwaad erachteraan. Hij kon wel door de grond heen zakken. Hij had geen zin in dit soort discussies waarbij mensen die niet hun levenswijze praktiserend aanhingen op een bestraffende toon door zijn vrouw werden aangesproken. De ober kijkt haar alleen maar stilzwijgend aan, iets in zijn blik zei hem, dat hij met deze manier van haar aankijken wilde zeggen, dat zij maar een nietig mensje voor hem was. Die blik, die arrogantie die hij nu uitstraalde, dat gevoel dat hij hem hiermee gaf dat hij zich in rol van ober zich eigenlijk veel te goed voor haar en hem voelde.

‘Waar u zich allen bevindt, was eeuwen geleen een plek van bezinning’ Schreeuwde de ober opeens keihard.

Ferdinant schudde even met zijn hoofd. Een plek van bezinning, waar had die man het over? Hij begreep het even allemaal niet meer zo goed.

Misschien was hij niet de enige die het niet meer begreep want iedereen hier was, ook al waren ze niet met zijn velen, kijkt met de verbijstering hierom op hun gezicht getekend naar de man.

Opeens hoorde Ferdinand een man waarop hij haast geen oog op had gehad sinds hij hier was aan de ober vragen: ‘Bevinden wij ons in een vroegere kerk, en drinken we daarom alleen maar rodenwijn?’

Ferdinand zag dat de over gelijk zijn gezicht naar de man richtte. ‘Staat er bij u en uw onaangekondigde metgezellin, dan al, één enkel glas rodenwijn?’ Hoorde hij de ober gelijk resoluut en heel ad rem tegen de man terugzeggen.

De man schudde alleen maar ontkennend met zijn hoofd naar de ober. Ferdinand kijkt even naar het andere aanwezige stel dat ruzie met elkaar had, maar ook die waren nu stil en kijken alleen maar naar de ober en de man.

‘Dan kan het niet zo zijn, dat iedereen alhier in dit mythische vertrek, rodenwijn drinkt!’ Schreeuwde de ober hem opeens toe

De reactie van de man zei Ferdinand veel. Hij keek hem alleen maar beduusd aan, misschien, bedacht hij, was hij ook geschrokken van de uitval van de ober.

‘U heeft gelijk’, zei de man na een korte stilte tegen de ober terug. ‘Mijn welgemeende excuses’

Hij zag hoe de ober de man nu aankijkt met brede glimlach op zijn gezicht, het was voor hem een glimlach die duidde dat hij er een satanisch genoeg eruit schepte om mensen zo te behandelen in zijn eigen zaak

Dan hoort hij de ober met een zeer bestraffende ondertoon in zijn stem tegen de man zeggen: ‘Voor straf krijgen jullie witte wijn, hele...droge... witte wijn’

Opeens vraagt Richelle aan de ober: ‘Waar bevinden wij ons dan, in welk mythisch vertrek zijn wij dan in hemelsnaam beland?’

De ober richt gelijk zijn blik op zijn. Hij vreesde het ergste, nu zou zij weer de wind van voren van hem krijgen. ‘In een vertrek wat tijdens de bewaking van het zonneoog, een en al geordende netheid en reinheid uitstraalt’ antwoordde hij haar met enig trots in zijn stem. Dan opeens ziet hij de blik in de ogen van de ober, die blik van waanzin, pure waanzin. ‘Maar’ vervolgde hij gelijk tegen haar. ‘Als het oog van de zon plaats maakt voor het even al zo machtige wakende oog van de maan...’ na deze woorden zwijgt hij even. De gek wist het, dacht Ferdinand, alle ogen waren nu op hem gericht, hij had alle aandacht met deze geheimzinnigdoenerij van hem.

Met grote ogen van waanzin ziet hij de ober gelijk na die korte stilte zeggen: ‘...Dan veranderd ditzelfde vertrek, in een oord, waar het begrip tijd zoals u het kent niet meer bestaat, het hersenspoelt u, wakkert het verborgene in u aan, en maakt u geest heilzaam ziek!’

Na dit gezegd te hebben loopt de ober bij hen weg. Alleen een geheimzinnige horrorachtige lach is nog hoorbaar voor hem en de anderen.

‘Wat een eng oord is dit. Voelde me gelijk al bij het binnenkomen niet op mijn gemak...maar, weet nu waarom!’ Zag hij de vrouw die hem eerder niet was opgevallen nu angstig tegen de man die tegenover haar zat zeggen.

De reactie van de man verbaasde Ferdinand, die zelfbewuste blik en dat gelach erbij, dat vond hij vreemd, heel vreemd aan deze man.

Hero

Het zal toch niet, dacht hij. Dat ik dit niet eerder heb gezien, heb opgemerkt. Die man is gek, gestoord, koek, koek, totaal van het padje. Dit is natuurlijk een werkplek voor dat soort mensen, die op dit soort werkplekken langzaamaan worden voorbereid op een terugkeer in de maatschappij.

‘Dit is een arbeidsreïntegratie werkplek voor gekken, al die tijd hier in ons dorp, zonder dat wij het weten!’ Zegt hij met enig verbazing erover dat het hem nooit was opgevallen tegen Sonja

‘Niets gemerkt, al die jaren’, zeg ze gelijk beledigd hierover tegen hem terug.

De reactie van haar kon hij wel begrijpen, als er wel eentje van van alles op de hoogte was wat in haar woonplaats speelde dan was zij dat wel.

‘Niets gemerkt’, zegt ze er daarna met een trieste ondertoon in haar stem. Opeens zegt ze heel venijnig tegen hem met een opgestoken middelvinger: ‘Fuck, De Nieuwe Wereldorde!’

Hij keek haar alleen maar raar aan. Gelijk wilde hij aan haar om uitleg vragen, want hij wist totaal niet op wat ze nu precies doelde met die nieuwe wereldorde. Ze zal toch niet krankzinnig zijn geworden? Dacht hij gelijk geschrokken. Of was dit een manier om hem terug te pakken omdat hij wat van haar afpakte.

Hij wist niet wat hij ervan moest denken. Kijkt haar alleen maar vragend aan. Maar een antwoord gaf ze hem niet, ze kijkt hem alleen maar resoluut in de ogen.

Hij kijkt even opzij waar hij een man zag zitten samen met een vrouw. Opeens zag hij dat de man zijn blik op hen gericht was. Een voor hem geheimzinnig overkomende lach sierde zijn gezicht. Zou hij het gehoord hebben en lacht hij ons daarom nu uit? Dacht hij gelijk kwaaddenkend. Wie is die man? Is het soms een minaar van haar en kijkt hij daarom naar ons, naar haar?

Vele vragen gingen nu door zijn hoofd. En als hij realistisch was, dan zou hij op geen enkele vraag die hij aan zijn vrouw of die vreemde man zou stellen, ook maar een zinnig antwoord krijgen dat hem tevreden zou stellen.